

Sygn. akt IV U 362/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2017 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Dorecka

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2017 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania I. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 28 marca 2017 roku nr (...)

w sprawie I. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do emerytury

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się I. G. prawo do emerytury (...)
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz odwołującego się I. G. kwotę 180 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IVU 362/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 października 2017 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 28.03.2017 r. odmówił I. G. przyznania emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887 z zm.), Rozporządzenia (WE) 883/2004 z dnia 29.04.2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE L 166 z 30.04.2004 , ze zm.), rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania Rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L. 2009.284.1) ponieważ nie spełnia warunków niezbędnych do ustalenia prawa do tego świadczenia, gdyż nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a tylko 8 lat, 11 miesięcy i 12 dni. Organ rentowy nie uwzględnił okresu pracy w warunkach szczególnych od 11.07.1983 r. do 31.12.1998 r. ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 28.02.2001 r. brak jest charakteru pracy zgodnego z podanym w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. , nie podano także dokładnego okresu zatrudnienia, w którym prace były wymienione w dziale III oraz okresu, w którym prace były wymienione w dziale XIV. Przesłane przez odwołującego nowe dokumenty: umowa o pracę, karty pracy oraz wynagrodzenia również nie zawierają tych informacji.

I. G. w odwołaniu od decyzji domagał się jej zmiany i przyznania mu emerytury na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ pracował w warunkach szczególnych m. in. w okresie od 11.07.1983 r. do 14.03.1995 r. w Fabryce (...) i od 15.03.1995 r. do 31.12.1998 r. w Zakładzie (...) Sp. z o.o. jako elektromonter zakładowy, elektromonter remontu suwnic. Jego praca polegała na dokonywaniu konserwacji i utrzymywania w dobrym stanie technicznym urządzeń suwnicowych i podnośników, które umieszczone były na wydziałach całego przedsiębiorstwa w ogólnej liczbie ok. 300 sztuk o różnym udźwigu. Podczas remontu uszkodzonego urządzenia produkcja na hali nie była wstrzymana, prace odbywały się na wysokości. Naprawiał także podnośniki. Ponadto zajmował się bieżącą konserwacją urządzeń dźwigowych, opornice, szafy sterownicze, zabezpieczał te urządzenia do pracy pod względem elektryki, usuwał też bieżące awarie. Jego koledzy współpracownicy, którzy w tym samym czasie pracowali na takich samych stanowiskach i mieli te same zakresy obowiązków, otrzymali prawo do emerytury. Sporne okoliczności zamierza wykazać zeznaniami świadków. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie w związku z niespełnieniem przez odwołującego przesłanek z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z przyczyn podanych w uzasadnieniu. Organ rentowy wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg nor przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. G. urodzony w dniu (...) ukończył 60 lat. Odwołujący legitymuje się wymaganym okresem składkowym, nieskładkowym i uzupełniającym w wymiarze 25 lat na dzień 01.01.1999 r. W dniu 10.08.2016 r. odwołujący wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Organ rentowy uznał odwołującemu jako okres pracy w warunkach szczególnych okresy: od 15.12.1977 r. do 30.06.1983 r. tj. 8 lat, 11 miesięcy i 12 dni.

/okoliczności bezsporne/.

W okresie od 11.07.1983 r. do 14.03.1995 r. odwołujący był zatrudniony w Fabryce (...) S.A. w G. na stanowisku elektromonter zakładowy/ konserwator urządzeń dźwigowych, a następnie w okresie od 15.03.1995 r. do 31.12.1998 r. kontynuował zatrudnienie w Zakładzie (...) Sp. z o.o. w G. na stanowisku elektromonter remontu suwnic. Spółki te budowały stopnice do kopalni, które zabezpieczały przed zawałami, produkowały też siłowniki do stopnic, całe oprzyrządowanie, taśmociągi, przekładnie. Zatrudniały ponad 7 tys. osób, od lat 90-tych zatrudnienie stopniowo malało. W zakładzie były wydziały: mechaniczny, chromowania, hartowania, zakład wiertniczy, konstrukcyjny, remontowy, górniczy, wydział głównego mechanika, obciążników, stojaków, odlewniczy. Praca wykonywana była na 3 zmiany. Odwołujący pracował w wydziale głównego mechanika w oddziale urządzeń dźwigowych, gdzie zajmował się usuwaniem awarii urządzeń, przeglądami urządzeń co 14 dni oraz planowanymi remontami urządzeń. W tym wydziale było zatrudnionych samych elektromonterów ok. 30. Dział remontowy zajmował się przeglądami każdego urządzenia w zakładzie średnio co 2 tygodnie, wszystkich urządzeń do sprawdzenia było ok. 300. Poza tym ten dział zajmował się utrzymaniem sprawności urządzeń, na bieżąco usuwał usterki, wykonywał remonty. Do remontów były kierowane mieszane grupy składające się z elektryków, ślusarzy i w razie konieczności spawaczy. Odwołujący został zatrudniony na stanowisku elektromontera zakładowego w wydziale głównego mechanika, następnie zgodnie z angażem z dnia 25.04.1984 r. od dnia 01.04.1984 r. pracował na stanowisku elektromontera zakładowego przy remontach urządzeń dźwigowych, następnie z porozumienia z dnia 12.07.1985 r. wynika, że od dnia 01.06.1985 r. pracował na stanowisku elektromontera zakładowego, konserwator urządzeń dźwigowych w wydziale głównego mechanika, następnie od 01.04.1986 r. do 30.06.1991 r. pracował na stanowisku elektromontera zakładowego, a od 01.07.1991 r. powierzono mu stanowisko elektromontera remontu suwnic, które zajmował do końca zatrudnienia. Praca odwołującego na stanowisku elektromontera zakładowego i elektromontera remontu suwnic polegała na dokonywaniu konserwacji i utrzymywania w dobrym stanie technicznym urządzeń suwnicowych, żurawików i podnośników, które umieszczone były na wydziałach całego przedsiębiorstwa w ogólnej liczbie ok. 300 sztuk o różnym udźwigu, pozostałych urządzeń było kilka razy więcej, dokonywaniu przeglądów technicznych tych urządzeń i planowych remontach oraz usuwaniu awarii. Podczas remontu uszkodzonego urządzenia produkcja na hali nie była wstrzymana, prace odbywały się na

wysokości np. remonty suwnic odbywały się na wysokości 3-4 metrów, ale zdarzały się i na wysokości do 10 metrów na wydziale górniczym. Prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Naprawiał także podnośniki, urządzenia służące do procesów galwanicznych i wentylatory. Ponadto zajmował się bieżącą konserwacją urządzeń dźwigowych, opornic, szafy sterowniczych, zabezpieczał te urządzenia do pracy pod względem elektryki, usuwał też bieżące awarie. Odwołujący wykonywał swoją pracę na wszystkich wydziałach, ponieważ wszędzie były urządzenia, które na bieżąco konserwował, naprawiał. Na wydziale mechanicznym były tokarki, to był wydział połączony z chromownią, na tym wydziale pracowali nie tylko tokarze, ale były tam też wykonywane próby silników, był tam agregat do tłoczenia powietrza, który umożliwiał tych prób. Na chromowni używano chromu, fosforu, kwasów. W wannach chromowano wyroby przy wykorzystaniu tych środków chemicznych, w trakcie procesu chromowania wydzielaly się opary. Pracowali tam galwanizerzy. Na hartowni były dwa rodzaje pieców, w których utwardzano materiał, który gorący wkładano do oleju, co powodowało wydzielanie oparów. Wydział wiertniczy znajdował się na tej samej hali co piece, tłoczono tam na tokarkach elementy, które następnie przekazywano na wydział hartowni. W wydziale stojaków były tłoczone stojaki, w tym wydziale po ich utoczeniu stojaki były ręcznie malowane farbą chloro-kauczukową, były tam używane szlifierki, spawarki, suwnice. Wydział konstrukcyjny zajmował się składaniem silników, stopnic. Pracowali tam szlifierze, którzy szlifowali spawy, malowali elementy białą farbą z pistoletu, były tam wytaczarki, tokarki, spawarki. Przy pracy spawarek jest zapylenie, błyski, przy szlifowaniu jest dużo kurzu. Na wydziale odlewni wykonywano odlewy metalowe, pracowali tam odlewnicy. Były tam piece, które doprowadzały metal do stanu płynnego, który wlewano do form, np. obudów skrzyń przekładniowych. Wydział górniczy był wydziałem gdzie montowano obudowy górnicze, były tam automaty spawalnicze, tnące grube blachy, pracowali malarze, spawacze. W wydziale obciążników były tłoczone obciążniki, czyli grube rury służące do obciążania wiertel przy wierceniu w poszukiwaniu ropy i gazu, w tej samej hali były piece służące do ich hartowania. W każdym z tych wydziałów praca była wykonywana w szczególnych warunkach z uwagi na warunki pracy tj. hałas, zapylenie, temperaturę, opary chemiczne, pracę na wysokości. Wydział głównego mechanika dzielił się na oddziały: urządzeń dźwigowych, blacharzy, obróbki mechanicznej i naprawy tokarek. Na wydziale głównego mechanika był warsztat naprawczy, gdzie naprawiano urządzenia, ale robili to starsi wiekiem pracownicy, którzy nie mogli pracować na wysokości, odwołujący nie pracował na warsztacie. Początkowo dostawał dodatek pieniężny za pracę w warunkach szczególnych, dostawał posiłki regeneracyjne. Odwołujący w piśmie z dnia 19.01.2000 r. zwrócił się do pracodawcy o zaliczenie mu okresu pracy w warunkach szczególnych, wskazując, że w okresie od 15.07.1983 r. do chwili obecnej pracował jako elektromonter –konserwator urządzeń dźwigowych. Prace na tych stanowiskach wykonywał na wysokości, w różnych warunkach atmosferycznych, zapyleniu, atmosferze wycieków toksycznych oraz w ciągłej styczności z olejami i smarami. Na piśmie tym widnieje adnotacja kierownika oddziału urządzeń dźwigowych z której wynika, że potwierdza on te dane oraz adnotacja pracownika specjalisty BHP, który wskazał kwalifikację pracy odwołującego w oparciu o zarządzenia Nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki. W odpowiedzi na to pismo pracodawca pismem z dnia 29.02.2000 r. poinformował odwołującego, że dział BHP zakwalifikował jego pracę w okresach wymienionych w podaniu do warunków szczególnych. Stosowne świadectwo otrzyma z chwilą rozwiązania umowy o pracę. Pracodawca w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 28.02.2001 r. potwierdził, że odwołujący w okresie od 15.07.1983 r. do 19.01.2000 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę bieżące remonty i konserwacje urządzeń na stanowisku elektromontera zakładowego, elektromontera remontu suwnic wymienioną w wykazie A dział III poz. 86 pkt. 17 oraz w wykazie A dział XIV poz. 25 pkt. 1 stanowiącego załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach.

/dowód: świadectwo pracy z dnia 28.02.2001 r. – k. 15 ar,

świadectwo wykon. pracy w szczegól. warunkach z dnia 28.02.2001 r. – k. 17 ar,

zeznania świadka A. C. –k. 24-25 as,

zeznania świadka A. M. –k. 25-26 as,

zeznania odwołującego –k. 30-31 as,

akta osobowe.

A. C. ur. (...) pracujący w Fabryce (...) S.A. w G. od 12.05.1976 r. do 14.03.1995 r. i w Zakładzie (...) Sp. z o.o. w G. w okresie od 15.03.1995 r. do 16.02.2001 r. na stanowisku elektromonter zakładowy i elektromonter remontu suwnic otrzymał od pracodawcy świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 17.01.2001 r., z którego wynika, że w okresie od 12.05.1976 r. do 14.03.1995 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę montażowe, remontowe i eksploatacyjne przy urządzeniach elektroenergetycznych na stanowisku elektromontera zakładowego wymienioną w wykazie A dział II poz. 1 pkt. 9 oraz w okresie od 15.03.1995 r. do 16.02.2001 r. prace elektromontera remontu suwnic na stanowisku elektromontera suwnic wymienioną w wykazie A dział III poz. 86 pkt. 17 stanowiącego załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach. Organ rentowy uznał mu ten okres jako okres pracy w warunkach szczególnych i przyznał mu prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym przed ukończeniem przez niego 65 lat.

/dowód: świadectwo wykon. pracy w szczegół. warunkach z dnia 17.01.2001 r. – k. 21 as,

świadectwo pracy z dnia 16.02.2001 r. –k. 22 as/

Sąd zaakceptował zeznania świadków A. C. i A. M. potwierdzające, że I. G. wykonywał w sposób ciągły i stale pracę w szczególnych warunkach w wymiarze pełnego etatu w okresie od 11.07.1983 r. do 14.03.1995 r. kiedy był zatrudniony w Fabryce (...) S.A. w G. na stanowisku elektromonter zakładowy/ konserwator urządzeń dźwigowych, a następnie w okresie od 15.03.1995 r. do 31.12.1998 r. w Zakładzie (...) Sp. z o.o. w G. na stanowisku elektromonter zakładowy, elektromonter remontu suwnic. Świadkowie pracowali razem z odwołującym w spornym okresie i posiadali wiedzę na temat wykonywanej przez niego pracy.

Także zeznania odwołującego Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ były spójne konsekwentne i nie zawierały wewnętrznych sprzeczności. Depozycje te potwierdziły wypowiedzi świadków współpracowników odwołującego, że praca w Fabryce (...) S.A. w G. i w Zakładzie (...) Sp. z o.o. w G. była świadczona w warunkach szczególnych, a brak jest jakichkolwiek uzasadnionych podstaw, aby odmówić im właściwego dla nich waloru dowodowego.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, w szczególności zalegających w aktach rentowych, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości Sądu, zarówno treść jak i forma dokumentów nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich jakie należałoby uwzględnić urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego w tym wynikającego z art. 244 i art. 245 k.p.c. Sąd uwzględnił również treść świadectwa pracy i świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych świadka A. C. współpracownika odwołującego zatrudnionego u tych pracodawców na przestrzeni spornych okresów zatrudnienia. Świadek uzyskał prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych u tych pracodawców.

Sąd rozważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie czy I. G. przysługuje prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art. 32 ust.4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.). Z §1 Rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. §4 pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Kwestią sporną pomiędzy stronami było ustalenie, czy I. G. był zatrudniony w warunkach szczególnych w okresie zatrudnienia w Fabryce (...) S.A. w G. i w Zakładzie (...) Sp. z o.o. w G. w okresie od 15.07.1983 r. do 31.12.1998 r., skoro organ rentowy kwestionował świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w oparciu o świadectwa pracy, zeznania świadków, zeznania odwołującego słuchanego w charakterze strony oraz dokumentację pracowniczą.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji. Natomiast w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia (§ 4 ust. 3). W myśl § 21 ust. 1, 4 i 5 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury lub renty z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 22 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1985 r., III UZP 5/85 wyjaśnił, że w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Pogląd ten został rozwinięty w znowelizowanym art. 473 k.p.c., który stanowi, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. W postępowaniu przed tymi sądami okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń mogą być udowodniane wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi (por. wyr. SN z dnia 02.02.1996 r. II URN 3/95 OSNP 1996/16/239). Skoro w niniejszej sprawie organ rentowy kwestionował świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach za okresy zatrudnienia w Fabryce (...) S.A. w G. i w Zakładzie (...) Sp. z o.o. w G. w okresie od 15.07.1983 r. do 31.12.1998 r., zasadnym stało się ustalenie okoliczności w jakich odwołujący świadczył pracę na podstawie zeznań świadków, jego zeznań oraz dowodów z dokumentów.

Sąd w oparciu o dowody z dokumentów, zeznania świadków ustalił, iż odwołujący w trakcie zatrudnienia w Fabryce (...) S.A. w G. i w Zakładzie (...) Sp. z o.o. w G. w okresie od 15.07.1983 r. do 31.12.1998 r. pracował na stanowisku elektromonter zakładowy/ konserwator urządzeń dźwigowych i na stanowisku elektromonter remontu suwnic. Odwołujący pracował w wydziale głównego mechanika w oddziale urządzeń dźwigowych, gdzie zajmował się usuwaniem awarii urządzeń, przeglądami urządzeń co 14 dni oraz planowanymi remontami urządzeń. Odwołujący został zatrudniony na stanowisku elektromontera zakładowego w wydziale głównego mechanika, następnie zgodnie z angażem z dnia 25.04.1984 r. od dnia 01.04.1984 r. pracował na stanowisku elektromontera zakładowego przy remontach urządzeń dźwigowych, następnie z porozumienia z dnia 12.07.1985 r. wynika, że od dnia 01.06.1985 r. pracował na stanowisku elektromontera zakładowego, konserwator urządzeń dźwigowych w wydziale głównego mechanika, następnie od 01.04.1986 r. do 30.06.1991 r. pracował na stanowisku elektromontera zakładowego, a od 01.07.1991 r. powierzono mu stanowisko elektromontera remontu suwnic, które zajmował do końca zatrudnienia. Praca odwołującego na stanowisku elektromontera zakładowego i elektromontera remontu suwnic polegała na dokonywaniu konserwacji i utrzymywania w dobrym stanie technicznym urządzeń suwnicowych, żurawików i podnośników, które umieszczone były na wydziałach całego przedsiębiorstwa w ogólnej liczbie ok. 300 sztuk o różnym udźwigu, pozostałych urządzeń było kilka razy więcej, dokonywaniu przeglądów technicznych tych urządzeń i planowych remontach oraz usuwaniu awarii. Podczas remontu uszkodzonego urządzenia produkcja na hali nie była wstrzymana, prace odbywały się na wysokości np. remonty suwnic odbywały się na wysokości 3-4 metrów, ale zdarzały się i na wysokości do 10 metrów na wydziale górniczym. Prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Odwołujący wykonywał swoją pracę na wszystkich wydziałach, ponieważ wszędzie były urządzenia, które na bieżąco konserwował, naprawiał. W każdym z tych wydziałów praca była wykonywana w szczególnych warunkach z uwagi na warunki pracy tj. hałas, zapylenie, temperaturę, opary chemiczne, praca na wysokości. Pracę na poszczególnych wydziałach opisano szczegółowo wyżej. Odwołujący w piśmie z dnia 19.01.2000 r. zwrócił się do pracodawcy o zaliczenie mu okresu pracy w warunkach szczególnych, wskazując, że w okresie od 15.07.1983 r. do chwili obecnej pracował jako elektromonter –konserwator urządzeń dźwigowych. Prace na tych stanowiskach wykonywał na wysokości, w różnych warunkach atmosferycznych, zapyleniu, atmosferze wycieków toksycznych oraz w ciągłej styczności z olejami i smarami. Na piśmie tym widnieje adnotacja kierownika oddziału urządzeń dźwigowych z której wynika, że potwierdza on te dane oraz adnotacja pracownika specjalisty BHP, który wskazał kwalifikację pracy odwołującego w oparciu o zarządzenia Nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki. W odpowiedzi na to pismo pracodawca pismem z dnia 29.02.2000 r. poinformował odwołującego, że dział BHP zakwalifikował jego pracę w okresach wymienionych w podaniu do warunków szczególnych. Stosowne świadectwo otrzyma z chwilą rozwiązania umowy o pracę. Pracodawca w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 28.02.2001 r. potwierdził, że odwołujący w okresie od 15.07.1983 r. do 19.01.2000 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę bieżące remonty i konserwacje urządzeń na stanowisku elektromontera zakładowego, elektromontera remontu suwnic wymienioną w wykazie A dział III poz. 86 pkt. 17 oraz w wykazie A dział XIV poz. 25 pkt. 1 stanowiącego załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach. Świadectwo to nie zawiera odesłania do przepisów rozporządzenia z dnia 07.02.1983 r., a jedynie do przepisów resortowych. Sąd na podstawie całokształtu materiału dowodowego uznał, że I. G. w okresie od 15.07.1983 r. do 31.12.1998 r. jako elektromonter zakładowy i elektromonter remontu suwnic stale w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienioną w wykazie A dział XIV pkt. 25 tj. bieżącą konserwację

agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Odwołujący wykonywał pracę na terenie wszystkich wydziałów istniejących w zakładzie pracy, ponieważ urządzenia wykorzystywane do produkcji znajdowały się w każdym z nich. Pracodawcy budowali stopnice do kopalni, które zabezpieczały przed zawałami, produkowały też siłowniki do stopnic, całe oprzyrządowanie, taśmociągi, przekładnie. W zakładzie były wydziały: mechaniczny, chromowania, hartowania, zakład wiertniczy, konstrukcyjny, remontowy, górniczy, wydział głównego mechanika, obciążników, stojaków, odlewniczy i w każdym z nich praca była wykonywana w szczególnych warunkach z uwagi na warunki pracy tj. hałas, zapylenie, temperaturę, opary chemiczne, praca na wysokości.

Po uwzględnieniu wyżej wskazanego okresu od 15.07.1983 r. do 31.12.1998 r. i doliczeniu go do już uznanego przez organ rentowy okresu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 8 lat, 11 miesięcy i 12 dni odwołujący spełnia warunek w postaci 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Biorąc powyższe ustalenia pod uwagę odwołujący spełnia przesłanki do przyznania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach, wynikające z treści art. 32 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a w szczególności § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. nr 8, poz. 43 z póź. zm.). I. G. osiągnął wiek 60 lat (...)posiada wymagany okres zatrudnienia 25 lat okresów składkowych i uzupełniających, a przede wszystkim spełnia kwestionowaną dotąd przez organ rentowy przesłankę w postaci co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, ponieważ po uznaniu mu spornych okresów pracy w warunkach szczególnych legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący w dniu (...) ukończył 60 lat i Sąd od tej daty przyznał mu prawo do emerytury zgodnie z art. 129 ust. 1 powołanej ustawy.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w pkt I wyroku na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art.477¹⁴ §2 k.p.c.

Odwołujący w toku postępowania korzystał z pomocy pełnomocnika i Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z §9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) zasądził w pkt. II wyroku na rzecz I. G. od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.